

Lieve mens, lees even rustig de lezingen door van deze 5de zondag in de veertigdagentijd. Je zult bemerken dat ons in die lezingen belangrijke dingen worden gezegd, dat zij ons oproepen tot meer geloof in God, ondanks de moeilijkheden die in deze huidige tijd ons deel zijn en de vragen waarmee wij worstelen...

Toen de Israëlieten in ballingschap verbleven, ver van huis, waren zij moedeloos en wanhopig. Zo zegden zij: "Onze beenderen zijn verdord, onze hoop is vervlogen, het is met ons gedaan..." Totdat er in hun midden een profeet van God opstaat. Het is Ezechiël, iemand die niet ophoudt te profeteren: "Mensen het is niet waar dat Israël geen toekomst meer heeft. Er is nog altijd de immer aanwezige Jahwe, God, die zijn Geest schenkt als een levenwekkende kracht, ook in moeilijke tijden, om een nieuwe toekomst te beginnen."

Zo ook zijn Christenen geen fatalisten, maar mensen van hoop, die Gods aanwezigheid koesteren in onze mensengemeenschap. Gods Geest leeft in ons! Toegegeven, dat is niet altijd zo makkelijk te vatten. Nogal vlug vergeten we soms het onvergankelijke op te merken te midden van al het voorbijgaande.

De evangelist Johannes beschrijft hoe Jezus aan het graf staat van zijn vriend Lazarus. De dood van een vriend, de dood van een geliefde laat een mens nu eenmaal niet onberoerd, ook Jezus niet. Wanneer je iemand verliest, die je binnen liet in de intimiteit van je leven, verlies je een stuk van jezelf. We zien hetzelfde bij Jezus: een huivering omwille van dat menselijk niet aanvaardbare, de wrede scheiding door de dood; tranen omwille van de dood. Tranen ook vandaag over de hele wereld om die vele slachtoffers van het coronavirus...

En tegelijkertijd ook, naast, doorheen die diep menselijkheid is Jezus nog helemaal anders. Hij blijft degene die een opdracht heeft. Hij is een gezondene met een boodschap, een visioen, een droom uit een andere wereld, of liever: uit het diepste van onze eigen wereld. Want ook in de dood bestaat er een God, niet een wrede tiran, niet iemand die onberoerd blijft bij het menselijk lijden. In de huivering en de tranen van Jezus is God zelf aanwezig, met die vastberaden belofte: niéts gaat verloren, geen vriendschap, geen liefde!

Lieve mens, dan is er de vraag, begrijpelijk, wélke boodschap hebben wij nu concreet vandaag aan deze lezingen uit de Schrift? In deze bizarre tijden...? Wel eigenlijk moeten wij het niet zover gaan zoeken.

Hoe dikwijls gedragen wij ons in het dagdagelijkse leven als graf-mensen, m.a.w. als mensen die geen hoop en geen toekomst meer menen te hebben? Dikwijls zijn we, zélfs terwijl wij leven, meer dood dan levend. Dikwijls leven we niet écht, niet 'eeuwig', niet zoals we vanuit God zouden kunnen en moeten leven. Ja, het coronavirus schudt ons, net als de evangelist Johannes doet, eens goed wakker!

Zo zegt hij ons vandaag: "We leven wél uit God, we leven wél 'eeuwig', indien we naar het voorbeeld van Jezus, onze medemensen met de liefde van God zelf proberen lief te hebben." En deze liefde is totaal onbaatzuchtig, innerlijk helemaal bevrijd en vrij! Zij wordt niet beperkt door eigen voorkeur of perspectief, maar zij is radicaal en enthousiast vervuld van Gods kijk op de mensen, zozeer dat zij zelfs de vijanden niet uitsluit en dat zij zich ook en

zelfs allereerst inzet voor armen en achtergestelde mensen, eenzamen, vluchtelingen enz. Lieve mens, als dat niet actueel te noemen is!

Gebeurt, of liever, verandert er dan niets in deze tijden van corona pandemie?... Jawel! Heel wat mensen weten dezer dagen vanuit eigen hart het overvloedige van het noodzakelijke te onderscheiden. Zo hoorde ik deze morgen op de radio een getuigenis van een dame die reeds 46 jaren een hotel uitbaat te Brugge en die nu omwille van de toevloed van daklozen, kamers in haar hotel voor hen ter beschikking stelt. "Nog nooit ontving ik van hotelgasten zo'n dankbaarheid als van deze mensen!" getuigt zij.

En in voedselbanken worden x-aantal voedselpakketten uitgedeeld aan behoeftigen.

Er is minder verkeer op onze autosnelwegen met als resultaat, minder files, minder verkeersongevallen, betere luchtkwaliteit, minder stikstofdioxide in de lucht... Witte vlaggen aan de gevels en handgeklap in de straten om al die mensen te bedanken die dag en nacht blijven instaan om coronaslachtoffers nabij te zijn; en eveneens al diegenen die maken dat wij nog voeding kunnen aanschaffen...

In m'n straat hebben zelfs kinderen aan het venster zelfgemaakte tekeningen gehangen om mensen een hart onder de riem te steken...

We zouden verder kunnen gaan. Dit moge echter volstaan om duidelijk te maken welke de eigenlijke boodschap is van de lezingen van deze zondag. Ook nu, vandaag, naar Pasen toe, worden wij nog steeds opgeroepen tot ommekeer, tot bekering, tot een leven vanuit de Geest van God, die ook de Geest van Jezus Christus is. De dikke grafstenen van angst, wanhoop, fatale berusting enz. die ons leven kleurloos en uitzichtloos maken, die ons bedelven en opsluiten in duisternis en ons de vreugde en vrede ontnemen, al deze grafstenen kunnen, moeten wij in deze toch wel speciale veertigdagentijd door Jezus durven laten wegwentelen.

Vandaag zegt Jezus tot ieder van ons: "Kom naar buiten, verlaat het graf van jouw zorgen om echt, om eeuwig, om helemaal vanuit God te leven."

Moge het zo zijn, amen.

Stani Schoonheere, priester